

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

«Χαίρετε ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Λουκᾶ 10, 20).

Τί νά κάνεις τήν ἀναγνώριση τοῦ κόσμου; Πρός τί οἱ φιλοφρονήσεις τῶν ἀνθρώπων πού ὑποκλίνονται καί, σύγκαιρα, ὑποσκάπτουν, κάποιες φορές, τήν τιμή καί τήν ὑπόληψή σου; Τά ἀνθρώπινα εἶναι μάταια ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ὑποκρύβουν ματαιοδοξίες καί σκοπιμότητες.

Βέβαια τά ἀνθρώπινα εἶναι καί ὥραϊα, γιατί δι' αὐτῶν καταξιώνεται ὁ ἄνθρωπος, ἀγωνιζόμενος μέσα στήν Ἐκκλησία νά ἀγιάσει τόν ἑαυτό του καί νά ἀξιωθεί τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως.

Ἄν δέν γραφτοῦμε στίς ἀνθρώπινες δέλτους καί στίς κοσμικές στήλες κάποιων ἐντύπων, δέν χάνουμε τίποτε καί δέν ζημιωνόμαστε πνευματικά. Νά δώσει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ νά γραφτοῦν τὰ ὀνόματά μας στίς οὐράνιες, νοερές δέλτους τοῦ Θεοῦ γιά πράξεις καί σκέψεις θεάρεστες (ὁμολογίας πίστεως, καλωσύνης, ἀγάπης καί ἱεραποστολικῆς διακονίας), πού ἀντέχουν στήν αἰωνιότητα. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔρχονται καί παρέρχονται σάν τὰ «φευγᾶτα χελιδόνια» (Γεώργιος Δροσίνης).

«Φαινόμενα καί νοσταλγίες,
ἀναμνήσεις καί φωτογραφίες.
Ταξίδια ἀλησμόνητα,
ἐπιτυχίες, γνωριμίες, δυστυχίες.
Δεκαετίες περασμένες,
ιδιόμορφες, ἀγαπημένες.
Καί ἐκεῖνο τό ἐρώτημα
πόσο, ἀλήθεια, μᾶς στηρίζει;

Κι αὐτός ὁ ἀστερόεις Οὐρανός
 πόσο, ἀκόμη, μαγνητίζει;
 – Σὺ, Κύριε, μόνος διαμένεις...» (Ἀπό τό ποίημά μου «Τί μέ-
 νει;»: «Ὁδός κεραμέων», Εὐρύχου 1991, σελ. 38).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗΣ
 Γυμνασιάρχης - Θεολόγος